

СО ХУНЗИТЕ И СО КАЛАШИТЕ СЕ ДОКАЖУВА МАКЕДОНСКАТА МАКОТРОПНА ВИСТИНА

Повод за моево јавување е мега интервјуто објавено во неделникот "Македонско сонце" бр. 512, кое го направи господинот Александар Келтаноски со господинот Abi Khan од Пакистан.

Интервјуто е многу убаво и има голема важност за нас Македонците, особено за македонистите кои макотропно ја бараат вистината за својата распарчена и окупирана татковина.

Главна цел беше ова да се открие, кои се и што се Хунзите и Калашите, бидејќи Грците трошат многу пари за да ги убедат и од нив да направат Грци. А, тие самите, пак, велат дека се директни потомци на Александар Македонски, односно дека нивните предци се од македонската војска, од оној дел кој учествувал во копнената експедиција. Цели 2.300 години тие биле Македонци. Се сметале за Македонци и си зборувале македонски, всушност не се ништо друго освен Македонци.

Нејсе, за Грците, Арнаутите, Бугарите и Србите нема Македонци и Македонија, затоа што тие откинале и окупирале делови од етничка Македонија.

Сакам да ги изнесам моите сознанија и анализи во врска со двете експедиции, кои беа преземени од страна на Александар и македонската војска, откако горко сфа-

тија дека не можат со цела армија да дојдат до крајот на светот (земјата). Затоа организираа две експедиции, копнена и морска. Откако преку Авганистан дојдоа во Индија, во тоа време ја организираа копнената експедиција составена од искусни, храбри македонски офицери, лекари, градители, записничари, војници и позадината со помошници, цивили мажи, жени, деца и добиток.

Задачата на оваа мисија била да го продолжат патот, односно правецот за да дојдат до крајот на светот (земјата)... Овде сега треба да се објасни дека царот Александар сам себеси се сметал за син Божји; сакал да биде Бог-бесмртник – вечен, тогаш тие мислеле дека земјата е важна и штом е важна мора да има крај и штом ќе се дојде до крајот, ако некој се префрли на другата страна кај боговите, дека ќе стане бог-бесмртник, вечен. Копнената експедиција тргнала да го бара крајот, меѓутоа заглавила на светскиот кров на планинскиот венец, каде што се спојуваат трите планински масиви Хималаите, Хиндику..., Каракулум; и ете по 2.300 години повторно се пронајдени неговите потомци, Хунзите и Калашите, и еве Грците ги учат дека божем биле Грци, ги лажат за да ги придобијат.

Втората, морската експе-

диција имала иста цел, иста задача - да се лови во правецот на исток, дури до крајот на земјата. Изградиле флота, ја опремили и се снабдиле со сите нешта за долго патешествие со екипажот (морнари, работници, војници, офицери, дури и со адмирал), и ја почнале пловидбата во правец исток. Се претпоставува дека дошле во Малезија, до Индонезија, сè до Јапонија и повторно продолжиле да пловат во правец на исток. Тие не знаеле дека Пацификот е огромен, па се надевале дека сепак ќе го најдат крајот. Во невремињата изгубиле многу бродови, но некои од нив го препловиле Пацификот и дошле до западните брегови на Централна и Јужна Америка. По сите овие лардии, учените и астрономистите на Птолемеите во Александрија успеале да пронајдат и да објаснат дека земјата не е важна, но дека таа е тркалезна, а го напишале и т.н. Птолемеов планетарен систем.

Ете, се случи и римскиот "мрак", уништувачката окупација со која прогресот на светот стагнирал цели 1.500 години. Требаше да се појави Никола Коперник и напредокот да се врати.

Најдо Ман,
САД

ПЛАЧОТ НА МАЈКАТА НА МЕНТАЛНО РЕТАРДИРАНОТО ДЕТЕ

Помина 3 декември, светскиот ден на хендикепирани лица. За жал, помина и неделата посветена на овие лица. Во нивна чест, претходниот месец целосно им беше посветен на хендикепираниите. Светкаа блицеви. Сите сакаа да се фотографираат со нив, да покажат колку се хумани. А, потоа!? Прашање без одговор. Насакаде кампањи, промоции, прослави...

Сите славеа. Затоа јас, како родител на потешко хендикепирано дете со ментална ретардација, се прашувам: Колку и дали ги сакаме хендикепираниите? Можеби некој навистина ги сака (најчесто најблиските), но оние кои најмногу треба да се грижат за нивното здравје и едукација воопшто или многу малку ги почитуваат. Настанот кој ќе го раскажам го потврдува моето мислење.

Четврток, 1.12. 2005 година. На овој ден се прославувааше патронатот во Заводот за рехабилитација за деца и младинци во населбата Топанско Поле во Скопје, каде се загрижени или, пак, посетуваат едукативна настава лица со потешко ментален хен-

дикеп. Прекрасно.

Поканети гости од сите структури. Прекрасен настап на децата со ментален хендикеп. Очите на сите присутни се вперени во нив. Плач на присутните, непоканети мајки, кои дојдоа на приредбата за да ги видат достигнувањата на своите деца.

Плачот на мајката извира затоа што е мајка на такво дете, а солзите ѝ течат и се тркалаат по лицето затоа што конечно и таа го гледа своето чедо на бината. Ја гледам мајката како плаче, целата скршена од болка. Нејзината болка е и затоа што сите деца не се присутни на претставата. Скопските деца кои доаѓаат со организиран превоз не се присутни. Претходниот ден тие добиле известување за родителите: "Ве известуваме дека на ден 1.12. 2005 г. (четврток) возилата на Заводот нема да дојдат по децата да ги земат. Ќе дојдат да ги земат на 2.12. 2005 г. (петок). Ве поздравуваме!"

Ова значи дека во нивните простории ќе има гозба. Се прашувам каде ќе одат децата на тој ден? Дома или на улица? Кој ќе ги прибере?

Некој од едукаторите сигурно ќе рече дека тоа треба да го направи мајката. Да, се согласувам. Мајката е таа што ќе го прибере детето. Но, на тој ден мајката треба да не биде на работното место и да остане со него, ако не сака тоа да лута по улиците. Зарем таа не е работник и не треба да заработи корка леб, која потоа ќе му ја даде на своето ментално ретардирано дете? Дали мајката со своите квалитети треба со нешто да придонесе за општеството или, пак, да седи дома, затворена со своето дете, стуткано во нејзината преградка, гладна и без парче леб, да се проколнува себеси што родила такво дете. Не! Таа прашува: До кога ќе има "весели" игри со ментално ретардираните лица и нивните родители? До кога родителите на ваквите деца за донации ќе бидат први?

Болката на мајката за нејзиното ментално ретардирано чедо кажува дека таа дала сè од себе, а плачот кажува дека останала со чист разум, сама и со празни раце.

А, едукаторите, чиј предмет на работа се ментално ретардираните деца слават и си делат награди и признанија. Слават и се жалат за своите ниски плати. На овој ден тие слават, си наздравуваат и се насладуваат со колачи. А, мајката? Мајката пушта бакнеж кон своето ментално ретардирано дете. Ја видов мајката како ги брише солзите од очите. Нејзините солзи честитаат: СРЕКЕН ПРАЗНИК. На овој ден ја видов мајката како плаче. Навистина. Го видов плачот на мајката на ментално ретардираното дете.

Благоја Ст. Радевски,
Скопје

Рубриките ФОРУМ и ПИСМА ја отсликуваат нашата отвореност кон јавноста. Овде автентично објавуваме и текстови кои не се во согласност со нашата уредувачка политика.

ADNAN REISEN
STUTTGART

Informacii i rezervacii
od 9⁰⁰ do 21⁰⁰ часот

Büro Stuttgart
Tel. 0711 / 8 17 78 72
Fax 0711 / 8 17 78 73
Mobil 0171 / 5 46 32 20

70469 STUTTGART - Leobenerstr. 33 - FEUERBACH

FREIBURG
OFFENBURG
KARLSRUHE
STUTTGART
ULM
MÜNCHEN

KUMANOVO
SKOPJE
GOSTIVAR
KICEVO

VERBINDUNG MIT
SPOJUVANJE SO

STRUGA PRILEP
OHRID BITOLA

Adnan Reisen

Büro Kicevo
Tel./Fax: 045 / 228 630
Mobil: 075 / 742 721
070 / 711 788

Büro Freiburg
Tel. 0761 / 500 235
Mob. 0170 / 411 7693

Büro Offenburg
Tel. 0781 / 17 48

Selkupje Sreda i Petok Germanija za MAKEDONIJA
Selkupje Sreda i Sabota Makedonija za GERMANIJA